

TUDOD, MIDŐN ELŐSZÖR ÜLTÜNK...

Petőfi Sándor

Tudod, midőn először ültünk
E tó fölött, e fák alatt?
Röpül a gyors idő fölöttünk,
Azóta két év elhaladt.

Ily ősz volt akkor is, ilyen szép
Mosolygó őszi délután,
Szelíd fuvalmak így rezgették
A sárga lombokat a fán.

Igy tükrözé vissza a tónak
Vize a tiszta kék eget,
Igy ringatózott ama csónak
Ábrándosan a víz felett.

De akkor még csak gondolatban
Élveztem mennyországomat,
Mert akkor még nem csókolhattam,
Mint mostan, édes ajkadat.

Két éve annak... sokat elvitt
Az idő tőlem azalatt,
De nem panaszklok, mert amennyit
Elvitt, sokkal többet hozott.

Téged hozott meg nekem, téged,
Reményim fényes gyöngysora,
Kiért az örök üdvösséget
Ezerszer adnám én oda.

Maradjunk még itt, légy mellettem...
Hol úgy busúltam egykoron,
Hagyj engem itt most elmerengnem
Végeetlen boldogságomon!

Füle Viktória

Tudod, midőn először ültünk
E tó fölött, e fák alatt
Repül a gyors idő fölöttünk,
Azóta két év elhaladt

Ily tavasz volt akkor is, ilyen
Mosolygó szép délután,
Szelíd fuvalmak így rezgették
A dús zöld lombokat a fán

Így ültem akkor is, lábam
A víz tükrét karcolta
S a napfény csillogón vetült
Bánattal telt arcodra

Pillantásod tükre az ég
Színeiben játszva
Kápráztatott el mielőtt
Utoljára perdültél táncra

Táncod gyöngye volt, s mint
Hervadt virág rogytál
Össze, s kezemet szorítva
Végül magamra hagytál

Utolsó lehelleted fáradt
Ajkaid suttozták
Melyet egykor csókoltam
Most könnyeim itatták

Két éve annak... sokat elvitt
Az idő tőlem azalatt
Emléked, mint szelíd gyermek
Messzire szaladt

Hiányod ellenben még mindig
Szorítja a kezem
Szüntelen vágyok rá, hogy újra
Itt lehess velem

De elmúltál, te
Reményim fényes gyöngysora
Kiért az örök üdvösséget
Ezerszer adnám én oda

Maradok még itt,
Hol úgy busúltam egykoron
Hagyj engem elmerengnem
Elveszett boldogságomon